

НЕВЪСТИНЪ МОСТЪ

(Народно предание)

Еднажъ селянитѣ отъ цѣлото село решиха голѣмъ мостъ надъ Струма да издигнатъ, че да могатъ отъ единия на другия брѣгъ да минаватъ. И повѣриха това на тримата братя, майстори най-първи въ селото.

Една сутринь, въ ранни зори, тѣ взеха сѣчивата, отидоха и почнаха моста да изграждатъ. Тѣй всѣки день отъ пѣтляно време до късна вечерь чукаха, гра-
дяха тримата братя. Два месеца вече изминаха, а отъ работата имъ още следа нѣма — всичко, що тѣ денемъ изградѣха, вечерь се събаряше.

Ето вече трети месецъ посърнали майсторитѣ зидатъ, но... пакъ нищо на лице не виждатъ.

Една сутринь тѣ отново се сбраха, за да почнатъ пакъ моста отначало.

„Какво ще каже цѣло село? Нима ще трѣбва да очернятъ своето име на майстори първи?“ — мисли всѣки мълчаливо.

Изведнажъ най-голѣмиятъ братъ Станой всрѣдъ двамата застана и мрачно изрече:

„Братя, този е вече трети месецъ, както градимъ тоя мостъ злокобенъ! Още три да зидаме, пакъ толкова ще стигнемъ! Не остава друго да направимъ, освенъ — както народътъ ни вѣрва — да вградиме млада жена въ основитѣ на моста!...

„А коя, коя ще бжде тя?“ — запитаха двамата братя.

— Която днеска първа отъ женитѣ ни дойде обѣдъ да донесе — нея въ моста ще вградиме! Мислете, правете, но честъта си на майстори запазете!

Двамата братя помълчаха, па казаха:

— Нека бжде, както ти я каза!

И седнаха обѣда да чакатъ, та да видятъ, коя отъ тритѣ етърви най-напредъ ще дойде.

Станой, глава въ ржце сложилъ, мисли и въздиша: „Ако ли моята Стоянка дойде, какво ще стане съ болното ми дете?“

Благой, замисленъ, рови съ прѣстъ земята и мисльго тревожи: „Ако ли моята Боянка първа дойде — какво ще стане съ моитѣ петъ невръстни рожби?“